

ת"פ 33940/10/13 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו סרדאנה

בית משפט השלום בנתניה

11 מאי 2014

ת"פ 33940-10-13 מדינת ישראל נ' אבו סרדאנה

ת"פ 33944-10-13

בפני כב' השופטת גלית ציגלר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
יוסף אבו סרדאנה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יפעת פינצובר

ב"כ הנאשם עו"ד אדי גונן

הנאשם נוכח

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. ביום 31.7.10 הגיע הנאשם לרחוב האודם בבית יהושע, ניגש לקרוון במקום, הרים את תריס הגלילה וניפץ את שמשת החלון, שפך מים על ספרים שהיו על השידה בסמוך לחלון ומשנתפס נמצא שהוא שהה בישראל שלא כדין.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום, הנאשם הודה והורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, וניסיון התפרצות לבית מגורים לפי סעיף 406 (ב) + 25 לחוק העונשין.

באי כח הצדדים לא הגיעו להבנות לגבי העונש.

2. ב"כ המאשימה טענה, כי הנאשם הפר את תחושת הביטחון של בעל המקום בכך שניסה לפרוץ למקום מגוריו ולקחת את רכושו, ולחומרתה של עבירה זו מתווספת חומרה נוספת בהיות הנאשם שוהה בלתי

עמוד 1

חוקי בשטח ישראל.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה בגין עבירת ההתפרצות עומד בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשים, ואילו לגבי עבירת השב"ח כאשר נלווית לה עבירה נוספת, המתחם הוא בין 4 ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טענה כי לנאשם שתי הרשעות קודמות בעבירות רכוש, והרשעה מאוחרת מיום 10.12.12, ובנסיבות אלו יש לקבוע את עונשו ברף האמצעי של המתחם, ולהוסיף לכך ענישה נלווית של מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

3. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם בעל משפחה, אב לחמישה ילדים, שעובד בעבודה קבועה מזה תקופה ועושה מאמץ לכלכל את משפחתו בדרך ישרה, כשמאז האירוע חלפו מספר שנים, בהן לא נכנס הנאשם לישראל, ולא ביצע עבירות בשטח המדינה.

הסנגור הוסיף, כי המקום אליו ניסה הנאשם להתפרץ היה קרוון ריק, הוא לא השלים את העבירה, נפצע מזכוכית וברח מהמקום, ורק גילוי DNA הביא לתפיסתו.

לטענת הסנגור יש לראות בנאשם כמי שהשתקם וחזר למוטב, הוא התייצב לכל הדיונים הגם שאין הוא תושב ישראל, ואין כל הצדקה לקבוע ענישה מאחורי סורג ובריה.

הסנגור הציג מסמכים שונים לגבי מצבו המשפחתי של הנאשם, וביקש להסתפק בענישה צופה פני עתיד (נ/1).

באי כח הצדדים הציגו פסיקה התומכת בטענותיהם.

4. פעמים רבות עמדו בתי המשפט על הפגיעה שטומנת בחובה עבירת ההתפרצות, לא רק בממון וברכוש, אלא גם בפגיעה בתחושת הפרטיות והביטחון האישי של מי שמקום מגוריו נפרץ.

עבירה זו קלה מאד לביצוע, קיימות דרכים רבות לכך ואין צורך בתחכום רב על מנת להתפרץ לבית מגורים, אך מנגד תפיסת המבצעים ואיתורם קשה מאד, ולא אחת קיים סיכון לפגוש מי הדיירים בביתו, והאירוע עלול להתפתח ולהסתיים בצורה חמורה בהרבה, ולפיכך ובאופן כמעט גורף נקבע כי על עבירת ההתפרצות יש לקבוע ענישה מאחורי סורג ובריה, ולו כדי לפטור את הציבור מעונשם של אלו המנסים לפגוע ברכושו.

(ראה: רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל; ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה; רע"פ 3063/11 כהן נ' מדינת ישראל; בש"פ 45/10 מסאוורה נ' מדינת ישראל - כולם פורסמו במאגרים).

חומרה נוספת קיימת במעשיו של הנאשם אשר נכנס לשטח ישראל שלא כדין, לא עבר את הליכי הבדיקה הנדרשים על ידי השלטונות, וניצל את שהותו זו כדי לבצע עבירה ולפגוע ברכוש.

לטעמי, שתי העבירות קשורות זו בזו בצורה שאינה ניתנת להפרדה, ועל כן יש לראותן כאירוע אחד ולקבוע מתחם אחד. עיינתי בפסיקה שהציגו שני הצדדים, ויאמר כי הסנגור הציג פסיקה לא מעטה שהענישה שנגזרה

בה על נאשמים היתה ענישה מותנית או מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, אלא שמצאתי כי אלו הם חריגים הקשורים בנסיבותיהם של נאשמים, תסקירי שירות מבחן שהתקבלו, חלוף זמן מביצוע העבירות, ובעיקר פסיקה שקדמה לתיקון 113 לחוק העונשין.

לאחר שבחנתי את הפסיקה הרבה העוסקת בעבירות אלו, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ועד 24 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

(ראה לדוגמא: ע"פ 5494/10 חושיה נ' מדינת ישראל; עפ"ג (מחוזי מרכז) 17547-12-09 פאקיה נ' מדינת ישראל; ת"פ 59534-12-12 (שלום פתח תקווה) מדינת ישראל נ' דלדום; ת"פ 23650-09-13 (שלום ירושלים) מדינת ישראל נ' גמהור).

5. הנאשם יליד 1975, תושב קלקיליה, אב לחמישה ילדים.

כאמור לנאשם עבר פלילי, והוא נשפט על ידי בית משפט צבאי בגין עבירות רכוש שונות, שאחת מהן כבר התיישנה, וריצה עונשי מאסר בפועל קצרים.

מאז האירוע חלפו כארבע שנים, הנאשם לא שב לשטח ישראל, ולא ביצע כאן עבירות.

הנאשם לא השלים את ביצוע העבירה, ולאחר ששבר את החלון ונפצע, נמלט מהמקום ולא לקח עימו דבר.

הנאשם הביע חרטה על המעשים, התנצל עליהם וביקש כי בית המשפט יתחשב בו ויאפשר לו לחזור למשפחתו וילדיו.

הנאשם הודה, נטל אחריות על מעשיו, ובכך חסך זמן יקר של כל המעורבים בתיק, וכתב האישום נגדו תוקן לקולא.

6. לאחר שבחנתי את כלל השיקולים הקשורים במעשיו של הנאשם, כאשר מצד אחד חומרת עבירת ההתפרצות שאליה נלוותה גם עבירת השהייה בלתי חוקית, המסוכנות הטמונה בעבירות אלה והענישה הנדרשת בגינן, ומנגד השיקולים הנזקפים לזכותו של הנאשם, ובהם ההודיה, לקיחת האחריות, חלוף הזמן, והעובדה כי העבירה לא הושלמה והיא נותרה בגדר ניסיון, אני רואה לגזור עליו את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל.

מתקופת המאסר ינוכו תקופות המעצר 7.10.13 עד 23.10.13.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה כנגד רכוש.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה על חוק

הכניסה לישראל.

ד. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪.

ה. קנס בסך 1,000 ₪.

הכספים יקוזזו מתוך הכספים המופקדים בתיק מ"ת 33994-10-13, ויתרת הכספים תוחזר לנאשם לאחר שיחל בריצוי עונשו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"א אייר תשע"ד, 11/05/2014 במעמד הנוכחים.

גלית ציגלר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מאז הטיעונים לעונש חלף כחודש ימים, העתירה העונשית היתה ידועה והיה מספיק זמן להיערך גם לתקופת מאסר בפועל.

מדובר בתושב שטחים אשר ישנו חשש להיעדר התייצבות, גם אם התייצב עד כה לכל הדיונים וקיימת הפקדה משמעותית בתיק.

בנסיבות אלה ובשעה שהסנגור הודיע כי אין בכוונתו לערער על גזר הדין, אני סבורה שיש מקום להתחיל בריצוי העונש באופן מיידי.

ניתנה והודעה היום י"א אייר תשע"ד, 11/05/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 4

גלית ציגלר, שופטת

הוקלד עלידיאוריתזיתוני